

2009. szeptember 20.

VIII. évfolyam 9. szám.

nyitó oldal
impreszum
beküldési feltételek
költség hozzájárulás
kapcsolat

Tartalom

próza, versek

Baka István: Ősz
Baranyi Ferenc: Öregapám
Bárdos László: Közép felől
Bittner János: Eltűnt idő
Bodó Csiba Gizella: Rendelt ideje
Csontos Márta: Táncoló ménes
Fetykó Judit: Pillanatok
G. Ferenczy Hanna: Hát igen...
Ilyés János: Ejtőernyősök
Jeney András: Aranydiploma
Kajuk Gyula: A Kaláka szerkesztőinek emlékkönyvébe
Kajuk Gyula: Édes élet...
Kamarás Klára: Gyorsuló időben
Kaskötő István: Az öreg Joe, mint divat tanácsadó
Lehoczki Károly: Szeptember
Lelkes Miklós: Sötétedő
Millei Ilona: Köpönyegforgatóknak
Németh Tibor: Apám...
Nógrádi Gábor: Csak embert új sebtelen fájdalom
Pécsi Éva: Illúzió
Péter Erika: Nélküled
Petőcz: Kivándorol az isten
Prágai Noémi: A rigó fütty a régi
Sárközi László: Megtörtént hát...
Szenti Ferenc: Az elmúlásról
T. Ágoston László:
Szőlőhegyi séta
Végh Sándor: Levél
Vihar Béla: Babits Jónás könyvéhez

elfeledettek

Kerényi Grácia
Döntés, 44
Illetlen-dal
Ismered-e
Költő, 1982
Komisz kamasz, ne ölj
Novemberi szonett

Ady Endre Álmodik a Nyomor

Duhaj kedvek Eldorádója,
Száz tivornyás hely, ne bomolj.
Csitt, most valahol, tán Ujpesten,
Húszesztendő legénynek vackán
Álmodik a Nyomor.

Gyár-marta, szép, sovány, bús alvó,
Melle horpadt, válla kiáll,
Arcán zúzos, jeges nedvesség,
Mosolyog. Szent, nehéz álmában
Urabb, mint egy király.

Tiszta ágyat és tiszta asszonyt
Álmodik s vígan föl kacag,
Kicsit több bért, egy jó tál ételt,
Foltatlan ruhát, tisztességet
S emberibb szavakat.

Kevesebb vért a köhögésnél
És a munkánál több erő
S hogy ne kellessen megjelenni
Legalább tíz-húsz esztendőig
Az Úr színe előtt.

Te, nagyváros, csupán öt percig
Álljon ürítetlen a bor
Dús asztalán dús nábobidnak,
Mert valahol talán utolsó
Álmodik a Nyomor.

Millei Ilona

Könyvajánló

A MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is
nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!

Fetykó Judit:

A kapun túl

Fetykó Judit:

Az ablakvitéz

Fetykó Judit:

Epreskert

G. Ferenczy Hanna:

A kereszt árnyékában

G. Ferenczy Hanna:

Túl a netovábbon

Kamarás Klára:

Álmok útján

Kamarás Klára:

Letenyi fák

Kaskötő István: Számadás

Kárpáti Tibor: Csillagzapor

Sárközi László: Csikágó

Sárközi László:

Hellén szerenád

Pápay Aranka:

Örvények felett

Várad József:

A próbára tett táltos

Verzár Éva:

Tüzet viszek...

Fetykó Judit:

Hársfanyereg

Kamarás Klára:

Anica

Kamarás Klára:

Arcok a múltból

Lelkes Miklós:

Én már a nyárba

vágyom át...

Ajánlott Honlapok

Ághegy

Nyugtalanság
Szomjúhozom
Visegrádi elégia
Zuhanás

gondolatok

Aszalós Sándor

Az avantgárd irányzatok

klasszikusaink

Mikszáth Kálmán

A BORÁSZATI GYŰLÉS

A SZÉP ÉNEKESNŐ REGÉNYE

AZ OKOS NÁSTYA

EGY VADÁSZPÁLYA ELEJE ÉS

VÉGE

HOGY LEHET MEGGAZDAGODNI?

PISERA BÁCSI KALANDJAI

SÖRIVÓK

ÚJ TÁRSADALOM

Dohnányi Ernő

Szimfonikus percek.

II. Rapszódia Andante

BBC Symphonic Orchestra.

Mattias Barnert vezényel

Köponyegforgatóknak

A Földön ballagó időben nem változik a törvény,
a jelen múlttá lesz, elnyeli az örvény.

Csak szegény országban változik a törvény,

mi egykor kénszagú volt, most az tiszta tömjén.

Új hiteknek terem sok felkent lovagja.

Más hite volt egykor? Érdekel a múltja?!

Csak a jelen számít, a jövő oly messze!

Kinek nincs gátlása, de megvan a mersze,

süthet száz pecsenyét, ezret önmagának,

befalhatja gyorsan, miért is adná másnak?

Ám a Földön ballagó időben nem változik a törvény.

A jelen múlttá lesz, elnyeli az örvény.

2003.

Csontváry KosztkaTivadar: Süvöltőt leterítő ölyv

Baka István Alapítvány
BARÁTOK VERSLISTA
Irodalom. Művészet
Digitális Irodalmi
Akadémia
Fullexta
Hetedhétathár
Irodalmi Rádió
Kristály
Magyar Elektronikus
Könyvtár
Mercátor Stúdió
Elektronikus Könyvkiadó
Tiszatáj
Vadalma

Munkatársaink Honlapjai

Andrasew Iván
Batta Eszter
Balázs Gyula
Csiki András
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Köves József
Nógrádi Gábor
Petőcz András
Péter Erika
Polgár András
T.Agoston László
Várad József
Végh Sándor
Verzár Éva

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Petőcz András
Kivándorol az isten

Barátom, az isten

Baranyi Ferenc
ÖREGAPÁM

Kalapos volt szegény öreg. Naponta

(különben, ismert világutazó),
bőröndjét magához vette:
vonatra száll.

Úgy néz ki, persze,
hogy Bécsben majd megáll.

Bécsen keresztül Párizs a cél,
Párizsból Lille, Brüsszel, London.

Egy kis csavargással enyhít az isten
a mindenféle nyomasztó gondon.

Leginkább, mondja, a mindennapok,
hogy újból és újból csodát kell tenni,
meg, hogy a csoda a semmibe potyog,
mint a guanó.
Lehet itt bármit is szeretni?

És,
teszi hozzá mindehhez az isten,
túlzottan zsigeri a gyűlölködés,
egyszóval,
el kell menni, el kell menni.

Kivándorol végleg az isten,
az ismert világutazó,
vidéki ország,
suttogja magában,
tetőled messzire menni jó.

Pécsi Éva
ILLÚZIÓ

Bárdos László versére

Lehetne álmom még csillagmilliárdnyi,
járhatnék valami óvott, szélcsendes helyen,
ha érdemes volna új teremtést csinálni,
elvelyülve közben egy unalmas rendben.

Ki hiú rangért, dicséretért kiált:
annak útjait önös érdek vájja,
nem ég, nincs füstje, lángja,
nem ismer sem káromkodást, sem bibliát.

Engem a sorsom megáldott,
sosem ismerem meg jól a világot,
csak a boldogságot keresvén könyörögtem.

Mezítláb sem botlom meg drága szőnyegen,
Úgy megyek el, ahogy jöttem,
Az isten itt állt mögöttem.

(Budapest, 2007.11.15.)

négy-öt kalappal lendített a sorsán,
s - ha adni-venni falvak összegyűltek -
árulta őket nagy vásári ponyván.
Néhány kalap - s a lányát férjhez adta.
Sok-sok kalap - s cserép került a házra.
S mikor már fedett fővel járt a környék :
öregapám a lét nyűgét lerázta.
Csöndes szerszámaint hidegre tette,
hanyatt feküdt és ránccal körbesáncolt
szemébe húzta utolsó kalapját.
Mehalt. Csak addig élt, amíg muszáj volt.
(1959)

Ilyés János
EJTŐERNYŐSÖK

Az oktatás befejeződött. Hasitz bácsi, a nyugdíjas
vasutas, légó parancsnoki minőségében felvilágosította, sőt
megparancsolta az utca lakóinak, hogy légítámadás esetén
kötelesek a padláson tartózkodni. Tegyük ezt annál is
inkább, hogy megőrizzék házukat a gyújtóbombák
pusztításával szemben. Az elmélet szerint ugyanis a
becsapódó bombákat a padláson elhelyezett homokkal
hatástalanítani lehet.

Az oszladozó tömegben Kisné a szomszédasszonyába
karolt és odasúgta.

– Tudja Mariskám, (de el ne árulja,) én bizony ezzel a
dagadt lábaimmal nem mászok fel a padlásra, lesz, ami
lesz.

– Bízunk a Jóistenben, Rózsika – lehelte vissza a
beavatott.

Nem sokkal később minden szombaton 13 órakor
szirénapróbát tartottak. Az egy percig tartó vijjogás
idegtépő hangja az elkövetkezendő megpróbáltatások
szenvedéseit idézte fel a város lakosságában.

Amikor azonban az iskolák tanterve „honvédelmi
ismeretek” megnevezéssel, új tantárggyal bővült, már
érezhető volt a háború közelsége.

Nekünk középiskolásoknak nem az új tanulnivaló
okozta a gondot, hanem az, hogy annak oktatását
szombaton, az utolsó két órában jelölték ki.

Nógrádi Gábor

CSAK EMBERT ŪZ SEBTELEN
FÁJDALOM,
okosat is oktalan félelem,
halandó hal halált a végeken

Kajuk Gyula
A Kaláka szerkesztőinek
emlékkönyvébe

„Te csak pipáld, Ladányi!”
 - mondanám Mihálynak.
 - Csavarok egy spanglit is,
 meglátod, nem erős!
 Nem fog köhögni,
 csak röhögni tőle Kháron,
 az elátkozott vadevezős.

„Felfénylik egy fuga fénye”
 a pincekocsmában,
 a sűrű füstben,
 hová meginvitáltam
 az aluljáróban álló hegedűst,
 és most itt fölünk párában,
 melegben,
 mint bűnösök az üstben.
 Ő szegény, nem bűnös,
 de én se vagyok hős.

Magánfröccsel pótlom
 a méltán kijáró
 állami támogatást.
 Húsz év után még
 kit lehet anyázni?!
 Még mindig Aczél Györgyöt,
 kit is lehetne mást...

hűvös hitért, mi végső oltalom.
 Asszonyt sápaszt a gondolt borzalom,
 férfit rettent megfogyó élelem.
 Nincs út, nincs mód magam megértenem,
 amíg bennem rejtőző magam elhagyom.
 Mert az atom, mely fel s alá dübögve
 társtól társig süvölti át a tért,
 rózsát és követ alkot mindörökre,
 de az utat, mi sodorja a vért
 ereinkben, csak ember látja végig.
 Fájdalma földbe ér, féelme égig.
 1968.

Lehoczki Károly
Szeptember

Még csak az ősztől borzong a meggyfa ága,
 figyeljük egymást konokul megállva,
 mellényem kissé összebb vonom.

Karácsonyokról írt a kedves.
 A lombok közt riadt bánat verdes,
 gyönyöre csöndnek, feledésnek.

Fagy jön, tudom. Szívem, akár a levél éle,
 megremeg. Jövendő ünnep lüktető éke.
 A pártatlan, hűvös tisztaságban
 a Nap, mint fenyőn a függő, lebeg.

a vendég

Csontváry Kosztka Tivadar
festőművész

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
 Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Prágai Noémi
A rigó fütty a régi...

Boldog idők!

Amikor még fáraók isteni tekintete vigyázta a piramisok épülését!

Amikor még vad indiánok száguldoztak bölényeik porzó nyomában a szűz amerikai földeken!

Amikor még büszke paripák patái koptatták a pesti macskaköveket!

Amikor még méhek készítették a mezők illatos virágaiból mézüket, amikor még édes volt a tej, amikor még furulyán játszva terelte nyáját a forró Alföldön az a sok, névtelen juhász.

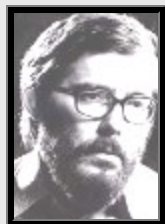
Elmúltak.

A piramisokat és a fáraókat elnyelte a sivatag, a bölények nyomát elmosta az indiánok vére, a macskakövek elnémultak, többé nem lépked rajtuk nesztelen a titokzatos lámpagyújtogató.

Kamarás Klára
GYORSULÓ IDŐBEN

Az évek futnak, súlyosan, dobogva,
én is gyorsulva süllyedek a múltba.
Tudom, hogy a világ meglesz majd nélkülem,
de mégis, néha már úgy képzem,
hogy e világ az én világom:
napom, holdam, és csillagom... virágom...
s ha meghalok nem marad semmi:
velem együtt tűnik el valamennyi...
Persze magam is nevetek e képen,
volt már hasonló naiv tévedésem,
hát nem tudom, küzdjek-e ellene
vagy inkább megnyugodni kellene,
nem tűnődni, mi vár a nagy egészre,
a világra, melynek nem leszek része.

Baka István
Ősz

A szürke szerzetescsuhás
krumpli bebújt a földbe,
és rozsdás páncélban kísért
bogáncsként Don Quijote.

Milyen rontás vetkőztetett

Végh Sándor
Levél

Lásd!

Odakünn az éj mily nyugodt,
ahogyan szelíden kondul a harang.
Úgy ömlik rám a hideg gondolat,
miként alvókra a feszült álom.

- Fürdőzöm én e fehér fényben,
s hogy ne fázzak, Téged idézlek .-

Látod?

Ha bűn kovácsol örömet,
boldog hát mind, ki vétkes.
De a gondok ráncai közt,
ugyan ki veszi észre,
hogy vagy, és nézel?

Látom,

a ma is csak egy pillanat.
Fájdalma lepereg, pattog,
kínosan, keservesen.

Hát csak múltjon is el,
örök barázdát húzva
szemhéjam alatt,
ahogyan pihen ész,
értelem,
akarát,
mert álmodni készülök.

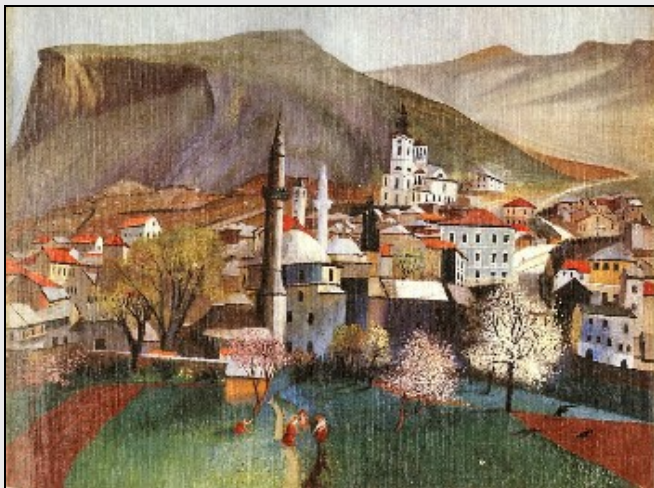
Fetykó Judit
Pillanatok

Vannak pillanatok, mikor...
és ezek sokkal hosszabbak, mint hónapok, vagy évek,
keserű kényszerekkel töltött szópárbajok,
hozzá önérzet kíséret.
Reggel és este előjön, édes, csendes udvarias hangon,
s minden szó, minden hang csupa vád.
Jobb lenne szó nélkül hagynom?
A téma zárt, ismétlődve forog körbe-körbe,
uralma állandó, s belerondít minden kis örömbé.
Fogy a türelem. Belül csend.
Hideg, merevítő lelki verítékben
keresem magunkat; sehol senki.
Egyedül vagyok, üres teremben.
Vannak pillanatok... vannak,
mik hidegebbek minden lesz és voltnál.
Belülről külső szemlélődöm vagyok,
s nem old fel semmi szeretet zsoltár.
Vannak pillanatok.
Vannak pillanatok.
Vannak?
Pillanatok?

sorstalanná, bokrok, füvek?
Esik – Merlin csontujja ír
a vízre varázsgyűrűket?

Esik – ezer Szent György hajít
dárdát a sárkány-diófára.
Esik – a pokol köreit
rajzolgatja a pocsolóakra.

A pocakos krumplicsapatok
horkolnak már a föld alatt,
és didereg bogáncssisakban,
ami jó belőlünk maradt.

Csontváry Kosztka Tivadar: Tavasz Mostárban

Bodó Csiba Gizella
...rendelt ideje....

Amikor az ősz már nem a beérés,
a göngyölt szalmabála sem kedves-kerek,
a hullott leveleket nincs erőd seperned
a szőlő méz íze sem oldja kedvedet,
akkor már nem dalt körmöl le tollad,
botra görbül rá fáradt kezéd,
nem vársz már semmit, korán bújsz el este,
s nem érted nyugalmad mért nem leled.
Akkor még egyszer szedd össze erődöt,
örülj a napnak mi fényes, meleg,
ne búcsú gondolattal szemezz csillagokkal,
Ne sürgesd! - hívnak ha már fent lesz helyed!

Velence, 2009. szept. 2.

Kajuk Gyula
Édes élet...

Amikor becsukta maga mögött az ajtót, a magány, az elkeseredettség és a bánat bagolyszárnyakon, alattomos csendben ereszkedett lelkére. Tagjaiban ónos fáradtságot érzett, szíve idegesítően, össze-vissza vert és homlokán kiütköztek a veríték furcsa, zsíros tapintású cseppjei, mintha vért izzadt volna.

Aznap semmi sem sikerült jól. A postaládába bedobált csekkeken a fizetnivalók riasztó számai sorakoztak és a banki számlakivonat látványa még elkésőbb volt. Hónapok óta semmi számottevő bevétel, és ki tudja miért, a magasba szökő infláció ellenére is a betéti kamatok egyre csak csökkennek. Nem kellett hozzá nagy matematikai tehetség, hogy kiszámítsa, megtakarításai jó, ha az év végéig kitartanak. A kiadók sorra visszaküldözgették kéziratait (már amelyek nem végezte egyenesen a szemétkosárban) és a korábbi szűkös keresetet nyújtó magazin szerkesztője is megmondta neki, keressen más forrást, mert ők a következő hónapban lehúzzák a redőnyt

G. Ferenczy Hanna
HÁT IGEN...

A jelzőlámpák kialszanak néha
és úrrá lesz a nincstelen sötét
melyben az ember fény után kutatva
vergődve rója, rója szűk körét
de sehol, sehogy nem lehet kitörni
ördögi körből nincsen semmi rés
s ha úgy érzi, hogy végre megtalálta
csak megsebzí az újratévedés.
A szív se mindig megbízható műszer
a józan ész is olykor elpihen -
nincs senki, aki kézen fogna akkor
s utat mutatna - nincsen senki sem
hát igen...

Bittner János **ELTÚNT IDŐ**

Ahogy az évek elmúltak felettünk,
a jó maradt, a rosszat elfeledtük,
és nem szorítjuk az Isten kezét.

Őrült évek. Az esték egybefolytak,
a hónapok vonatként zakatoltak
örömszikrákat szórva szertesztét.

Ma már nem kérek, én adok tanácsot.
Bölcsnek mutatják arcomat a ráncok.
A régidőkről mondok tanmesét.

Felnőttek sorra, akiket szerettem.
Tükörbe nézek: őskövület lettem,
eltűnt mellőlem három nemzedék.

Sínek mentén lerobbant állomások,
fáradt emlékek, színes fényvirágok.
Csak összenézünk. Nem szállunk le még.

Kaskötő István
Az öreg Joe, mint divat tanácsadó

Minden délután, úgy két óra felé az öreg bejelenti,
hogy ledűl egy kicsit. Nem szundizik, nem alszik, nem
sziesztázik... ledűl. A ledűlés abból áll, hogy lefekszik a
nappaliban a szófára, hanyatt, keresztberakott lábakkal,
keze a hasán összekulcsolva és becsukja a szemét.

Meditál.

Mélyen. Olyan mélyen, hogy még horkol is hozzá.

A testi épségét kockáztatja az, aki ilyenkor arra
vetemedik, hogy megzavarja. Néhány Jehovás, meg házaló
ügynök a tanú rá.

Most is, valaki figyelmen kívül hagyva a figyelmeztető
táblácskát az ajtó mellet - miszerint hívatlan vendégnek le
is út, fel is út... újra meg újra nyomkodja a csengőt, sőt
még dörömböl is az ajtón.

Az öreg, mint a fuldokló, aki a felszínre bukkanva
levegő után kapkod, egy pillanatra azt sem tudja hol van,
majd az újabb kopogásra magához tér. Feltápáskodik és
szapora átkozódások kíséretében az ajtóhoz tántorog.

- Mi az öreg isten... rántja fel az ajtót, készen, hogy
behúzzon egyet a mennyei hírmondónak, mikor szembe
találja magát a szomszédal.

- Wilson! Elment az esze? Tűz van, vagy itt a világ
vége?

- Joe! – próbál Dan egy békítő hangot megütni – van
egy problémám.

Közép felől

Utánanéztem a zenének

(térhatás, láthatás):

helyet foglalva a középben, épp jobb felől
csapott felém a vonósbasszusok futama.

Volt, nincs. (Pedig tudtam, előre.)

– Szembenézve majdnem megtántorodtam:

egy asszony, öregasszonyra váltan,
csupa ráncba burkoltan, ki is ő, ki volt még
egy hónapja? Ej, rák, vagy aki adta,

mely gyors a te munkád! S mikor ellép,

egy kissé imbolyog, de a maga lábán jár,

meglehet, nálam is fürgébb. Hátra-felől

igyekszem összefoglalni. – S amint volt, nincs, elillant
(mint ama „légy fia”), máris kerekébb a futamodó
nyolcadoktól

a concerto, és benne s kívül ott ülök, a kellő
középen. Illan a tétel, már ez a harmadik, éppen

öt perc lehet hátra belőle. Hátra csak ennyi:

egy agyhalál ideje, mégis milyen röpké,

valósággal megziháltat, oly igen-igen

kapaszkodnék beléje. Mennyire bánt,

hogy, ha véget ér. – Utána,

utána ered a nézés, utcaszélen, a házfaltól

támogatva, és ered, imbolyog egyre előre, tovább,

azok a lépések biztosak, egy az irányuk,

mégsem foglalhatók össze. Mindinkább kirajzolódik,

s bár csak feledném, látszik egyre jobban,

jobb és bal felől, és előre-hátra,

s mindenfelől közeleg.

Lelkes Miklós
Sötétedő

Egy kéz adott...de Kéz volt,
vagy árny formált kezet?

Adott...s mi volt csak látszat?

S mi az, mit visszavett?

A válasz legényes még,

míg a test fiatal,

s az anyag ígér: hidd el,

hogy csak adni akar!

Később már körülöttem

némák az istenek.

Lehet: néhányuk bölcsőbb,

de mindegyik beteg.

A beteg istenektől

félsz már, a néma szó

búsat jelez: világuk

meg nem gyógyítható.

Egy Kéz eltétovázik

Árnyként árnyak felett,

s talán hiszed: megáldja

Németh Tibor
APÁM...

... álmában is beszélt,
nyugtalanul pihent,
éppen úgy, ahogy élt.

Követte árnyékként
az asznapi munka:
...a kocsik szaladtak,
mellette sikongva,
ő intett, hogy mehet,
s vitáztak egymással,
éles csikorgással,
a forgó kerekek.

Apró korompihék
futkároztak játszva,
szállt a fekete tél,
ráhullt ruhájára.

Szemafor kacsintott,
szabad pályát intett,
váltók ha kattogtak,
halkan dalba fogtak,
s ő valahol mélyen,
lent a tudat alatt,
számolgatta szépen,
hogyan hány vagon szaladt.

Álmaiban újra,
felpöfékelt fújva,
a szerencsen-színű
gondjai szülője,

s párázva csillogott
a füstölgő bőre,
feljajdult a füttye,
szökkent az éteren,
szembe futott vele
a párás végtelen...

Szennyes volt az álom,
amit anyám mosott,
fáradt éjszakákon...

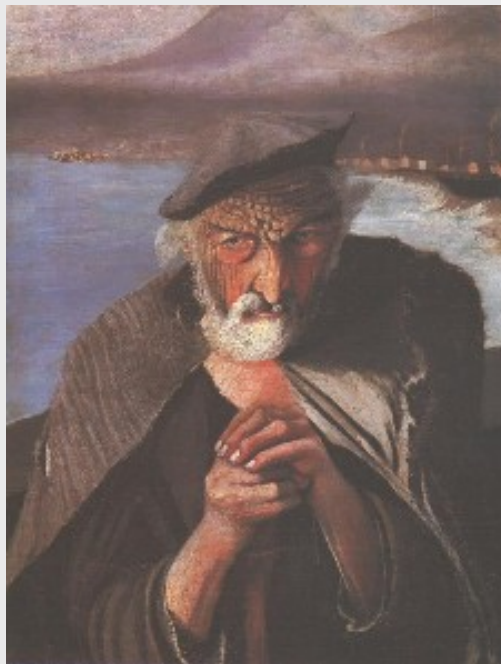

Jeney András
Aranydiploma

Szónoklat – monoton unalom –, mobilok belecsöngnek;
Kedvetlen veszed át ünnepi okleveled.
Kislány műmosolyog, kapsz fonnyadt tegnapi rózsát,
Dékánod laudál, közben a tüske sebez.
Rád szólnak, letotyogsz, s már szembe veled jön a másik,

a könnycseppjeidet.

(2009)

Csontváry Kosztka Tivadar: Öreg halász

Péter Erika
Nélküled

Engedem az érzést
óriássá válni,
hogy a jól kicsavart,
lepedőbe takart,
meztelen mondatok
ne fázzanak – nélküled.

Szűkös, szürke szavak
alagútján lépek,
- árny takarja arcod –
kemény emlék-pallos
s védőpajzs oltalmaz,
hogy létezzek – nélküled.

A fájdalmak, tudjuk,
titkokban – tompulnak,
s ha hozzád ér kezem,
csillag lesz a szemem,
lázfoltjaim múlnak,
s már nem félek – nélküled.

Mert a futószalagon minden olyan sietős.
Este a díszvacsorán sincs jókedv, még be se rúghatsz;
Hogy vagy? – vállvereget, s otthagya az egykori társ.

Ez lett hát ma az ünnep: hervadt szirma virágnak;
Épp hogy kézbe veszed, máris a földre lehull.
Hétköznap a jelen, az is elfogy, mint a barátok –
Ötven év... S papirod rothad a szíved alatt.
Mégse sirasd. Van okleveled valódi aranyból,

Fejfádon: csak a múlt. Csillagokon a jövőd.

2009. szeptember

Sárközi László
Megtörtént hát...

Megtörtént hát a páli fordulat:
az új nemzedék sehogysem emberi
s hála az égnek – nincs szaporulat.

A munkás baromként sorsát tengeti
s nem érzékeli, ha lenyúzták bőrét,
sandán sunyít, lesi a cipőjét,
akkor se szól, ha a tőke engedi,

a haszon elv, e legnagyobb erény,
mert művész s kultúra – haszontalan,
csak akkor jó, ha eszméssel halad
karonfogva s nyelvtől ragyog a fenék.

Már látom: az ember – ember maradt:
csupán fényre húzták, mert nem volt nehéz,
szennyes lelkének mélyéből – a szart!

Budapest, 2001. október 10.

Csontos Márta
Táncoló ménes

Csend szárnyán ringat az idő,
fénylő égboltra tapad a szél,
sötét szemű lovak hamvas kontúrján
kamasz sugarak derűje üldögél.

Vágtat a gondolat velem,
kezem szelíd sörényen pihen,
üres csendbe szökken a varázslat,
paták koppannak magányos köveken.

Vihar Béla
Babits Jónás könyvéhez

Akként vagyunk, mint Jónás Ninivével:
prófétálunk a ránk bízott igével,
és várjuk, hogy szavunkra a falak
negyven nap múltán majd leomlanak.
Így ordibálunk, míg torkunk reped,
de semmi, semmi nem változik meg,
s ki menekülne, hogy minden hiába,
jó a Nagy Hal, majd undorral kihányja,
a habos tenger kiköpi a partra,
s amit keresne, nincs többé nyugalma:
mert magát veszti, aki bölcsnek véelve,
visszafordul, hogy nem megy Ninivébe,
megtagadván, amit parancsul adtak,
szívünkbe az égi nagy Hatalmak.
[1973–1976]

T.Ágoston László
Szőlőhegyi séta

Lassan, a múlt heti kiadós záporokból maradt tócsákat
kerülgetve ballagtak fölfelé a domboldalon. A két
nyugdijas. Lajos, a kerek fejű, ősz hajú, mokány kis zalai
parasztember, aki az utcai szoba kiadásával próbált szert
tenni némi kis idegenforgalmi bevételre, meg János, az
egykori pesti kishivatalnok, aki a sok üléstől elgyötört
derekát áztatta a szomszéd város gyógyvizében. Ő több,
mint egy fejjel volt magasabb a házigazdánál. Vékony,
kopasz ember. Kissé bizonytalanul mozgott az ismeretlen,
csúszós terepen, de hát végtére is ő akarta megnézni a
szőlőhegyet, tartania kellett a lépést a másikkal. A
házi orvosa mondta, hogy jót tenne a derekának egy kis
fürdőkúra. A felesége ízületei is recsegnek – ropognak,
neki is hasznára válna a gyögymasszázs.

Szei Ferenc
Az elmúlásról

Pázmányt olvasva

Bármink van, s bármit is remélünk,
azt mind itt kell hagynunk az Úrban, –
ragyoghat szemünk szép azúrban;
hosszabban kell halnunk, mint éltünk.

Fűbe harap a pillanat,
táncol a ménes a dombokon,
ti vagytok a megfélemezett méltóság,
nyerítve kacagtok emberi roncsokon.

Szabadon zúgnak a lombok,
délceg mozdulat a várakozás,
nyár illata sodor a messzeségbe,
kiáltásba olvad a halk nyihogás.

Vállamra ül a lendület,
hajdani ősök nyeregbe szállnak,
szétszórt gondolatom maradéka
szürke lovakkal üzen a világnak.

Másokra száll mindaz, mik voltunk,
S mintha soha nem lettünk volna,
a harangok nem értünk szólnak,
csak jeleznek múlt időt: voltunk.

Kiszakadt lelkünk az ördögé –,
vagy egy angyal szívébe röppen.
A test csúf múlásra hagyva,

az addigi sok édességből
kifosztva örökre. – De zölden
virul tovább a sírok hantja.

2008.december 21.

elfeledettek

Szerkesztő: Fetykó Judit

Egyetlen művészet sem csupán a nagyokból táplálkozik. Ők sem nőhetnének meg a kisebbek nélkül, az irodalomtörténet folyamatosságát ezek az utóbb kevéssé ismert vagy elismert szerzők tartják fenn.

Közülnük válogatunk, hogy kiemeljük őket a feledésből. Legalább a tudat, tudatunk következő „kihagyásáig”.

Dr.Bárdos László
Irodalomtörténész

Kerényi Grácia

1925-1985

Zuhanás

Hullunk, zuhanunk a halálba.
Minden asztalláb ördög lába.
Gyilkolunk. Fűvet, bogarat.
Belzebúb kuncog az asztal alatt.

A vízbefojtott kiscicák vakok.
Véresen jobb, vagy vértelen?
Dögmadár-légy az ételen.
Koncertet ad a hullafog.

Hullunk, zuhanunk az ölésbe.
A vágy a kényelmesek kése,
Oscar Wilde megmondotta már...
Nincsen határ. Nincsen határ.

1963. július 18.

Nyugalanság

Nyugalanságom szertekúszik,
mint skatulyából hosszalábú pókok.
Csukott szemmel számoljunk húszig.
Mindent megírtak. csak csodára várhatsz.

A kellékeket cserélgeted egyre.
Hegy, domb, patak, völgy, állatok, virágok.
Míg készülödtél ősök nászszobáján,
elmondtak mindent. Kint és cifraságot.

A hallgatásod talán a tied még.
Reméld: ahogy te, úgy senkise retteg.
Minden szerelmet elszerettek?
Történhet csoda még. Számoljunk húszig.

Szigliget, 1966. október 2.

„ein Tag im Jahre ist den Toten frei“
Hermann Gilm

Az esztendőben egy nap az övék:
halottak hónapjáról hadd beszéljek.
Mert értük sír a novemberi ég,
és halottaktól vemhesek az évek.

A feledés majd mindent hóba von,
de kialudt nyaruk még bennünk lüktet:
ködös, kopár őszevi hajnalon
sirassuk értünk halt testvéreinket.

Mert az élőkért van minden halál,
s minden levés a múltástól halálos:
a teremtés törvénye így örök;

hiába sír a novemberi táj,
bölcstől ácsol a fejfákból a május
s a könnyektől termékeny lesz a rög.

1958. január 27.

ÉLETRAJZ

Úgy döntöttem, hogy nem leszek gazember.
Akárki jön is szembe csattogtatva
állkapcsát és ha nem köszön na és
ha lekapcsolja s fejbevag vele
egy téгла éppúgy a fejemre eshet.

Holnap mégiscsak új életet kezdek.
Hátha megírom amiért születtem,
hátha kitágul csípőm kosara
gyereket szülni a szerelmesemnek.

Ha már nem leszek hírneves gazember,
kinek messziről előre köszönnek,
mert rajtam nem fogtak a börtönök
s nem ilyen mellre tűznek érdemrendet:

megtanulom, hogy a Visztula felfele folyik,
s bár a vér vízzé hígul, az agy kopik, a csont rozsdásodik
és nem szülhetek gyereket s mindenképp azért
születtem, amit megírok halálomig,
s holnap fejemre eshet egy téгла vagy nem köszön
aki szembejön:
úgy döntöttem, hogy nem leszek gazember. Nem én.

Varsó, 1969. november 20.

Visegrádi elégia

Kedvesem, oly panaszos ma az ég, haragusznak a felhők,
ólmos a fény a Dunán, sírnak a kismadarak.
Buxsi hegyek közt illan a villám, zöldfejú fákra
dördül az égi harag, záporos ostora hull.
Szépnevetésü folyó, hova tűnt a tavasz ragyogása?
hol van a vígszavu táj? Fodrosodó viharok
űzik a tiltakozó májust, tépik rokolyáját,
elkapják derekát, permete-szőke haját.
Szépnevetésü folyó, szemedet mért ráncolod össze?
Hajtsd el a felleget, hívd ki a napsugarat!
Hívd ki az orgona fürtjeinek kacagó lilaságát,
hívd ki a réti füvek bársonyozó melegét.
Lágyan nyújtsd ki kezed, simogasd meg a parti füzeknek
halk pihe-bánatait, szenderedő panaszát.
Vedd hátadra a tömzsi kacsákat, lomha hajókat,
tükröt tarts a hegyek sokszinü arca elé!
Sárga-fehér házak sorait ringassa a tükröd,
permete-szőke tavaszt, kékkacagásu eget.
Ringass engem is, álmaimat, kik májusi zöldek,

szépnevetésü folyó, szép csobogó nevetés!
Ringass engem is el, hogy a búcsú perce ne fájjon,
tudjam: e táj az enyém, s én az övé maradok.

Visegrád, 1954. május 10-12.

Szomjúhozom már mosolyodra, Isten.

Auschwitz-Birkenau,
1944. augusztus 31.

Illetlen-dal

Nagyon össze nem illő pár vagyunk mi ketten.
Sors-játék, hogy épp a te páratlanod lettem.
Hogy rám gondolsz, amikor gondolatlan
vagy.
Hogy épp a te ördögöd mögöttem az angyal.

Nagyon össze nem illő pár vagyunk mi, hallod.
Te örökké zárod, én kitéárom az ajtót.
Harmatod az én esőm, napsugaram máglyád.
Te nem hallasz, s hangomat fene féreg
rágják.

Nagyon össze nem illő pár vagyunk mi, kedves.
A te lábad jószagú, az én sarkam retkes.
Én örömmel ébredek, te haraggal alszol.
Te rádiót nyitogatsz, nekem madárdal szól.

Dobogókő, 1981. július 29.

Költő, 1982

*.....költő az, aki kézből evett
és az, aki levágta a kezét..."*
TADEUS ROŻEWICZ

Költő az, ki társaival iszik,
s aki azért iszik, mert társtalan.

Költő az, ki írhat, ha sírnia
már nem lehet, s könnyének ára van.

Költő, ki verset olvas, vagy szaval,
ki prózára, beszédre nem figyel.

Komisz kamasz, ne öl

„Mondjátok hát, hogy nem reménytelen”
RADNÓTI MIKLÓS

A levegőben komizság lebeg.
Segítsetek, megölnek, emberek!
Fehérek közt egy európai
gyilkosáról szeretne vallani.
Az arca sima, rezzenéstelen.
Lappang szemében némi értelem.
A tévét nézi, vagy kocsmában ül,
s magát imádja rendületlenül.
Ha társaság van, szellemeskedik,
s mindenkit megszól, késő reggelig.
Ha mulatságát megzavarja más,
leégeti, és tovább dudorász.
Be is húz olykor, ha gyengébb amaz,
s mentsége — hisz még éretlen kamasz!
Közömbössége kíméletlenebb:
ha sír a társa, feltesz egy lemezt.
Emberségére tán még van remény,
segítségért ezért kiáltok én:
köztünk járnak a kölyök Hitlerek.
Komizság terjeng a sarak felett.

1982. február 9.

Ismered-e

Ismered-e a szenvedést,
hogy éppen annak nem segíthetsz,
ki szivedbe mártja a kést,
s a rettegést, hogy mindig így lesz?

Költő, ki gögicsél a kisbabával,
s magát akasztja fel, ha ölni kell.

1982. március 31.

Szövegforrás:
KERÉNYI GRÁCIA: Nálunk a málnabokrok.
Válogatott versek, Budapest, 1985, Szépirodalmi
Könyvkiadó.

A verseket betűhíven közöljük.

Az mártja szivedbe a kést,
ki csupaszon, közlelől látja,
s neki okoz bár szenvedést,
mit elkezdett, tovább csinálja.

Ki megkínoz, mert szereted,
s megváltanád – könyörögj érte.
Az üdvösség a szeretet.
A szenvedés a hit reménye.

1982. október 21.

Az alanti szerző nevére kattintva az előző számokban közölt gazdag válogatás olvasható.

Költő Nagy Imre, Balázs Béla, Oláh Gábor, Kaffka Margit, Rozványi Vilmos, Keszthelyi Zoltán,
Nadányi Zoltán, Bárd Miklós, Hollós Korvin Lajos, Fodor József, Gellért Oszkár, Marconnay Tibor,
Simon István, Rab Zsuzsa, Jókai Mór, Vihar Béla, Lányi Sarolta, Lévai József, Kis Ferenc,
Komjáth Aladár, Kún József, Ladányi Mihály

gondolatok

Szerkesztő: Aszalós Sándor

Aszalós Sándor Az avantgard stílusról

"A művészet nem a láthatót adja vissza, inkább láthatóvá tesz." (Paul Klee)

A XX. század első felében, az egységes stílusok korszaka lezárult. Az impresszionizmus nagyszerű kifejeződése a világ egy sajátos festői vagy grafikai megragadásának. Ez a gyakorta a realizmussal jellemzett módszer Európában a modern kor küszöbén alakult ki és egyszersmind a XX. század teljesen eltérő képzőművészetének csíráját is tartalmazza. A művészettörténészek ezért gyakran tekintik – és értelmezik – az impresszionizmust valami végének, de ugyanakkor kezdetének is.

A XX. század első két évtizedében a képzőművészet is nagy horderejű változások sorozatán ment át, amelyek az ún. posztimpresszionizmus szerves fejleményei.

Avantgárd (a francia „avant-garde”, „előőrs” katonai műszókból) mindazon képzőművészeti és irodalmi irányzatok neve, melyek a XX. század elején jelentkeztek, s melyek alapvetően megváltoztatták a művészetről alkotott képet, illetve magát a művészetet. Másként fogalmazva: az új, minden eddigi hagyománytól tudatosan eltérni akaró művészeti irányzatok összefoglaló neve a XX. század első felében.

Az avantgárd törekvések rövid ideig tartó, forradalmi lendületű mozgalmakat hoztak létre. Céljuk a lázadás, a hagyományos művészeti formák felbontása és új kifejezésformák keresése. Az irányzatokban többnyire nincs semmi közös, csak a lázadás, a formabontás vagy építés szándéka. Közös jellemzőjük az is, hogy nyomtatott fórumokon, többnyire saját folyóirataikban kihirdették elveiket.

Tulajdonképpen célja: már nem a látvány valamilyen mértékű visszaadása, hanem a dolgok mögött rejlő gondolati tartalmak érzékeltetése.

Az irodalomban is jelentős a hatása, mert az avantgárd elveti a hagyományos formai megoldásokat, radikálisan megújítja az irodalom kifejező eszközeit. Magasztalni kell minden eredeti formát még akkor is, ha a lehető legerőszakosabb. Bátorságot kell meríteni az örülség könnyű vádjából, lázadni kell a "harmónia és józólés"

szavak ellen. Minder nap rá kell köpni a Művészet Oltárára! Mi a szabad intuíció határtalan tartományába lépünk. A szabad vers után íme itt vannak a szabad szavak!

Az avantgardra jellemző a hagyománybontás: a régi értékek teljes lerombolása vagy átértelmezése, a művészi formanyelv radikális megújítása minden művészeti ágban

A teljes emberi és művészi szabadság megvalósítása – a konvenciók hiánya

Társadalomformáló programjuk is van, mert az emberek tudata másképp nem alakítható át.

A művészeti ágak közelednek egymáshoz (a film hatása igen erős), tiszta műfajokról már csak ritkán beszélhetünk

Az avantgard témaválasztás: A XX. századi ember megváltozott élete, elidegenedettsége, létminősége, az embert fenyegető veszélyek vagy az előtte megnyíló lehetőségek. Ebben erősen érezhető a korabeli polgári filozófiák (pl. egzisztencializmus) és lélektani irányzatok (Freud, Jung) hatása

Az avantgárd irányzatok csoportosítása:

Formabontó irányzatok:

Érzelmi alapon közelítenek az ábrázolt valósághoz indulatosak a hagyományos formák teljes lerombolása után új valóságot építenek minden művészeti ágban hatni tudnak: expresszionizmus futurizmus, dadaizmus, szürrealizmus.

Formaépítő irányzatok:

Értelmi, gondolati alapon közelítik meg a világot higgadtabbak a leghagyományosabb formákig bontják le a valóságot, majd azokból építkeznek. Csak képzőművészeti irányzatok: kubizmus, konstruktivizmus.

Összefoglalóan avantgárdnak nevezzük a XX. század első évtizedeiben jelentkező újító művészeti irányzatokat.

Az avantgárd első jelentkezését 1905 és 1910 közé tehetjük, fénykora a húszas éveire esik, s a második világháború kezdete a mozgalmak lezárulását jelenti. Az avantgárd ember és ember, ember és természet megváltozott viszonyára keresi a választ.

Aszalós Sándor

2009.szeptember. 15

Az avantgárd irányzatok

Teljes szöveg

klasszikusaink

Szerkesztő: Kaskötő István

Mikszáth Kálmán

1847-1910

PISERA BÁCSI KALANDJAI

1874

Korponai volt a neve, de azért az egész város Pisera bácsinak csúfolta; köpcös, pisze orrú egyéniség, csizmába gyúrt kék német nadrágban, nyárban sárga jankliban, melyről két sor perlutter gomb begyeskedett, télben pedig tubákszínű »krispin«-ben és báránybőr sapkában.

Arról volt nevezetes, hogy ő tudott legcifrábban káromkodni, ővele történt a legtöbb együgyűség a világon, s neki volt a legocsmányabb két gebéje széles Gömör vármegyében: de ő azért, mint minden magyar ember, büszke volt lovaira.

Emlékezem diákkoromból, hogy magam is e nemes állatok egyikét választám pegazusomnak s az első verseményem, melyből nagy poétát jószolt bennem az emberiség, e lovak egyikét, a még »Betyár«-nál is soványabb »Betá«-t dicsőíté.

Pisera bácsi

Büszke Betája

HOGY LEHET MEGGAZDAGODNI?

1878

Szegény Tóth Edétől hallottam ezt a történetet, talán egy megírandó színmű egyik hatalmas felvonását, ha meg nem dermed örökre a kéz, mely erőteljes tollát vezetete. Ezt különben csak annak tanúságául mondom, hogy a sors mégis nagy úr, még az irodalmi válfajokat is képes devalválni, ha kedve telik benne: a jó színműből rossz novella lesz.

És ezt, hiszem, nagyon sajnálhatja a t. c. közönség, de még százszor jobban e beszély hőse, ifjú Pallér Miksa barátunk, kit a meghalt költő minden félszege dacára sokkal szeretetreméltóbbnak festett volna, mint én, amire pedig de nagy szüksége volna Pallér Miksa barátunknak, ha a szép Pukovics Kati által kívánja magát szerettetni!

A BORÁSZATI GYŰLÉS

A SZÉP ÉNEKESNŐ REGÉNYE

1881

(Első fejezet.) Egész Franzensbad rajongott érte. Valamint divat az előkelő világban orrhangon beszélni, divat a kisvárosi lady patronesseknek a bálba éjféltájban érkezni, divat a dandyknak akkor is feltúrt nadrággal járni, ha egy csöpp sár sincs: éppen úgy divat volt Franzensbadban a szép ismeretlenről ábrázolni.

A zöld asztalnál, a sétányokon, a mulatók termeiben, a fürdőkabinokban, az utcákon és a ligetekben, szóval mindenütt és mindig csak őt emlegették.

Verseket írtak hozzá, virágbokrétákkal lepték meg, kirándulásokat rendeztek tiszteletére, párbajokat vívtak miatta, rőfnyi versekkel üldözték, egész férfi-világ lábaihoz omlott, bájainak hódolt és kegyének legparányibb jeleért könyörgött... Mind nem használt semmit: ő szfinx maradt, hideg és büszke, megközelíthetetlen.

Csontváry KosztkaTivadar: Naplemente Nápolyban

ÚJ TÁRSADALOM

1883

Nem mondtam el még önöknek utazásunkat a magyarországi bolgárok közt?

Hogy nem mondtam? No, hát el sem mondom most. Majd egy más alkalommal. Mert egészen egyébről akarok beszélni.

Károly nagybátyám valami hideglázt kapott, hátrahagytuk hát az öreget egy kis bolgár faluban.

Nem lehetett mellette maradnunk, mert mindkettőnknek sürgős dolgunk volt.

A paphoz szállt, s az véletlenül tanulótársa volt valamikor. Egymásra ösmertek, s felette örültek egymásnak.

- Szinte jó - mondá nagybátyám -, hogy megbetegedtem. Enélkül nem láttalak volna, Péter. Teringette, hogy vagy öreg cimborá? Hát még itt is emberek laknak, he?

Nagybátyámon nem fogott ki a hidegláz. Pattogó jókedvét megőrizte. S elméskedett, mialatt a foga vacogott.

- Laknak bizony - szólt a pap -, mégpedig nagyon eredeti emberek. Sok érdekes dolgot látsz itt majd, mert remélem kipihened itt nyaradat néhány napig, még ha a lázad rögtön elmúlna is.

1879

Írta: János

Ecsém! Fölvirradt a mi napunk is. Derűre ború, borúra bor.

Amióta bejött Szegedre a víz, azóta minden okos ember azzal bajlódott az átkos kormánytól kezdve lefelé, hogy a vízzel experimentáljanak; inzsellérekkel telt meg a város, úgyhogy kövezni lehetne velök az utcákat: mérnökök támadtak minden bokorból.

Együtt van valamennyi, az ország vadmérnökétől, Jankovics Miklóstól kezdve a város vad mérnökén, a druzsán keresztül le egész a földkóstolóig.

Én, aki teljes életemben se vizet, se földet nem kóstoltam, hanem csak bort, elkeseredett kebellemmel néztem, hogy két folyadék: a bor és víz közül mint lesz lassanként becsesebbé a hitványabbik, a víz. Könnyeim sokszor csordultak ki e szívszaggató állapotban.

ÉLETRAJZ

SÖRIVÓK

1877

Még téli időben is sokszor megfordult eszemben, hogy ha egyszer - quod deus avertat - beválasztanának a parlamentbe, az lenne az én szűzbeszédem, hogy a budai alagút valamelyik végét falaztassa be a tisztelt kormány, hadd legyen az alagútból országos pince; mert ha nemzeti színház, múzeum, tornacsarnok van, nemzeti pincének nem lenni - valóságos ellenkezés a nemzet géniuszával.

Ebben a kutya melegben még élénkebben föltámad bennem a vágy egy ilyen hús hely után, melynek minden fényt fölűlmúló ékes bútorzata üdítő folyadékot tartalmazzon.

Huh, be meleg van! A szeszélyes nap annyira öregedett tavasz óta, mint a feleségem öt év alatt. Május elején mosolygott, éppen mint a feleségem a mézeshetek alatt. Május végén süttött, most pedig már mar éppen mint a feleségem. A legszabadelvébb ember lelke is kezd megbarátkozni ilyenkor a Szibéria levegőjével, vagy ha nem hát legalább azt óhajtja, hogy ha már az a célja, most vigyen bennünket jégre Tisza Kálmán, ha tud!

AZ OKOS NÁSTYA

1892

Onnan hoztam én az okos Nástya meséjét, ahonnan a mandátumot. A fogarasi havasok közt élt az okos Nástya.

Szép volt, mint a fiók zerge, fekete szemei voltak, a kökényhez hasonló, s olyan szája, mint a cseresznye. Hát még a nézése, hát még a járása... Mondták is az irigy legények:

»Több szépség ez, higgyétek el, mintsem hogy egy embernek szánta volna az Úristen.«

Belátta ezt talán a férje is, mert meghalt. Nástya özvegy asszonyka lett, pajzán, izzó vérű, aki még a szentekre is rámosolygott, mikor vasárnap a templomba ment.

EGY VADÁSZPÁLYA ELEJE ÉS VÉGE

1891

Mióta Coppée megírta rólam a »Scènes Hongroises« előszavában, hogy mekkora nagy vadász vagyok, azóta nincs semmi nyugtom és pihenésem. A legjobb ismerőseim azzal állítanak meg az utcán: »Mikor küld már nekünk is néhány nyulat?« Mások viszont vadászatokra hívnak, nem győzöm magam kimentegetni; pedig már eddig is elég sok olyan jó tulajdonságot fogtak rám a barátaim, amiknek hiányát folytonosan takargatnom kell. No, de legalább ennek az egynek a terhét lerázom magamról.

Nem voltam én vadász sohasem.

Ámbátor némi sikerekkel dicsekedhetném. A tisztartó kisasszonyai (akik azóta öreg asszonyok valahol), mikor diákkoromban hazakerültem a vakációkra, velem járkálgatva a faluban, egy fehér verebet pillantottak meg egy pajta tetején.

A fehér veréb nagy ritkaság, megöregedett, megöszült, bizonyára tapasztaltabb a többinél, valóságos Deák Ferenc lehetett a verebek között.

A szép kis Mariska így szólt hozzám:

- No, híres, üsse le azt a verebet, ha tudja.

Szó nélkül vettem föl egy követ, a veréb felé hajítottam, s a szegény kis állat holtan pottyant a lábainkhoz.

Ilyenkor rendszeren egy pár csirkét is vitt a pópának, aki kedvteléssel simogatta meg éjfekete haját, habfehér állát:

- Köszönöm, kis mizi-mázi! Hamar akadjon szerencséd!

A dászkál, egy ragyás ember, sóhajtozva dűnnyögte:

- Hiszen egyebet se csinál a szerencse, mint hogy utána fut, belekapaszkodik a szoknyaráncaiba...

S igazán, igazán. Amennyi duda van a havasok alján, az mind utána siránkozik a pásztorok leheletével. Amennyi rózsza nőtt a kucsulátus ispán kertjében, az mind az ő kebelén fonnyadt meg.

Mikszáth Kálmán művei díjmentesen letölthetők a

Magyar Elektronikus Könyvtár

adattárából.

A fekete város

Különös házasság

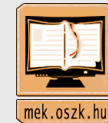
Noszty fiú esete Tóth Marival

Két választás Magyarországon

Beszterce ostroma

Szent Péter esernyője

és még sok más

Vissza a tartalomjegyzékhez.